

Ihmeipäivät

Halloween

Lapset valmistautuivat kylmässä syysillassa Halloweeniin. Joka syksy pihapiirissä pidettiin Halloween-juhlat, johon koko naapurusto osallistui. Oli omituista ohjelmaa ja hirveitä herkkuja.

Yleensä ohjelman järjestäminen oli ollut aikuisten vastuulla, mutta tällä kertaa roolit oli käännetty toisin päin. Tänä vuonna lapset olivat halunneet järjestää vanhemmilleen yllätyksen.

Pitkin syksyä suljettujen ovien takana pidettyjen, salaisten kokousten aikana, lapset olivat päättäneet loihkia vanhemmilleen Kauhujen Kujan. Ja nyt se oli pystytetty naapuruston leikkipuistoon.

Kujana toimi iso telta, jonka läpi uhrit - siis aikuiset - ohjattaisiin kulkemaan. Kujan loppupäässä oli herkkukoju, josta vanhemmille jaettaisiin naposteltavaa.

Vähän ennen aloitusta, lapsilla alkoi olla kaikki valmiina. Suunnitelmana oli, että Saara, Leevi, Viivi, Jonne ja Teemu olisivat teltan sisällä pelottelemassa aikuisia ja Nelli hoitaisi herkkujen jakoa Konstan kanssa.

”Pärjäätkö sä Nelli varmasti Konstan kanssa kaksistaan?”, Saara kysyi.

”Pärjään. Varmasti.”, Nelli vakuutti.

”Lupaa, että pidät Konstan koko ajan rattaissa ja huikkaat heti, jos tulee joku hätä”, Teemu muistutti.

”Tottakai. Vannon, kautta kiven ja sangon!”, Nelli lupasi juhlallisesti.

Kun kello tuli kuusi, alkoi olla jo pimeää. Aikuisia kerääntyi vähitellen puistoon ja kujan ulkopuolelle muodostui jonoa. Leevin ja Saaran vanhemmat astuivat Kauhujen Kujalle ensimmäisinä. Lapset olivat asettuneet paikoilleen. Kaikilla oli vaatetuksena musta jätesäkki ja mustaksi maalatut kasvot, jotta he olisivat pimeässä teltassa mahdollisimman näkymättömiä.

Näytös saattoi alkaa.

Lapset sulkivat silmänsä, keskittyivät ja alkoivat mielikuvitella.

Saara alkoi räpyttää. Tuuli nousi ujeltamaan teltan nurkissa ja vanhemmat säpsähtivät. Jätesäkit rapisivat ja ryskyivät uhkaavasti ja kylmä viima puhalsi nilkoissa. Aikuiset vetäytyivät kiinni toisiinsa ympärilleen vilkuillen ja lähtivät hapuillen eteenpäin pilkkopimeää kujaa pitkin.

Katonrajassa Leevi käytteli valoja. Siellä täällä näkyvät tuikahdukset valaisivat milloin kammottavasti hohtavaa pääkalloa, milloin lepakkoparvea, milloin jotain muuta pelottavaa yksityiskohtaa lähellä tai kaukana.

Vanhemmat painautuivat vielä hieman lähemmäs toisiaan ja jatkoivat matkaa. He ohittivat Teemun, joka seisoi hiljaa, selkä teltan seinää vasten painautuneena. Alkoi kuulua hyytävää hampaiden kalinaa, joka kuulosti kiertävän pitkin teltaa. Vanhempien päät pyörivät hermostuneesti, kun he yrittivät seurata ääntä ja nähdä, mikä sen aiheutti, mutta turhaan.

He hivuttautuivat arasti yhä eteenpäin, suoraan nurkassa megafonin kanssa odottavaa Viiviä kohti.

Kaamea karjaisu Leevin isän korvan juuressa säikäytti hänet pahanpäiväisesti. Ärjäisy röhähti niin kovaa, että se heilautti sääriluista tehdyn tuulikellon kalisemaan ja sai säikähtäneet aikuiset törmäilemään toisiinsa.

Vanhemmat olivat juuri huokaisemassa helpotuksesta nähtyään teltan ulosmenoaukon, kun he tunsivat

niskassaan Jonnen kumihanskaiset, nahkeat kädet. He huitoivat ja hätistelivät ympäröivää pimeyttä vauhkoina, mutta Jonne oli toisessa päässä telttaa, eikä tietenkään jäänyt kiinni. Aikuiset ryntäsivät kiljuen ja huitoen ulos teltasta. He tulivat sellaisella vauhdilla, että olivat lähellä kompastua Nellin herkkukokujuun.

”Ai kauheeta! Olipa pelottavaa”, Saaran ja Leevin äidit nauroivat toisilleen, helpottuneina siitä, että koettelemus oli ohi.

”Huhhuh, aika kauhistuttava kuja”, puistelivat miehetkin päätään.

”Sitten vielä herkkuja, olkaa hyvät”, Nelli ilmoitti.

”Tämän päivän ruokalista onkin yllätys”, hän hymyili ja osoitti kolmea vierekkäistä pahvilaatikkoa. ”Valitsette laatikon, työnnätte kätenne reiästä ja otatte sitä, mitä laatikosta löytyy”, Nelli ohjeisti.

”Jaaha. Nyt alkoi taas pelottaa”, Saaran isä naurahti. Vanhemmat asettuivat jonoon yllätysherkkuja varten.

”Konsta, NYT!”, Nelli kuiskasi yhteen laatikkoon.

Oli Konstan vuoro sulkea silmänsä ja mielikuvitella. Kuola alkoi valua paksuna, kuplivana virtana Konstan syliin asetettuun kulhoon, täyttäen sen pian ääriään myöten.

Valmista! Konsta hymyili Nellille merkiksi.

Saaran äiti kurkotti varovaisesti ensimmäiseen laatikkoon - tunnusteli... Hänen ilmeensä vaihtelivat mietteliäästä yllättyneeseen. Lopulta hän veti kätensä takaisin. Saaliina oli nyrkillinen popcornia.

”Mahtavaa!”, äiti hymyili ja istahti puiston penkille mutustamaan.

Saaran isä päätti kokeilla viimeistä laatikkoa. Hänkin kurkotti kätensä varovaisesti sisään ja haroi ympäriinsä. Hän löysi kulhon. Isä tunsu kädessään jotain kylmää ja nihkeää. Hän tökki sormellaan ympäri kulhoa ja yritti keksiä, mitä siellä on. Hän nappasi kourallisen - hedelmäkarkkeja mukaansa.

Leevin äitikin halusi popcornia, joten hän kurkotti suoraan ensimmäiseen laatikkoon.

Leevin isä sitävastoin päätti koittaa onneaan keskimmäisen laatikon kanssa. Konstalla oli täysi työ istua hiljaa rattaissaan, kun hän näki Leevin isän käden hapuilevan kohti. Sormet pyörivät ilmassa astian ympärillä. Ne seikkailivat tietään lähemmäs ja lähemmäs kulhoa, kunnes viimein tökkäsivät sen reunaan.

”Haa!”, Leevin isä huudahti voitonriemuisena.

Hän upotti reippaalla otteella kätensä rannetta myöten kulhoon, ennenkuin pysähtyi. Käsi oli jossain... joka pakeni otteesta, tirisi sormien välissä ja maiskahti, kun nyrkki avautui. Jotain kylmää, jotain märkää....
Leevin isä kuuli laatikosta hiljaista naurua.

”Konsta?”, hän kysyi... Sitten hän tajusi.

